

MONTESSORI INFO

MONTESSORI
LYCEUM
ROTTERDAM

Een nieuw logo en een nieuwe huisstijl

Op 20 december jongstleden hebben we de mooie, nieuwe huisstijl van het Montessori Lyceum Rotterdam gepresenteerd. Met deze 'refresh' van de huisstijl willen we de uitstraling van het Montessori eigentijds maken en effectiever communiceren met iedereen die betrokken is bij onze school. De nieuwe huisstijl bevordert de herkenbaarheid, brengt samenhang aan en versterkt zo de visuele identiteit van onze school.

Op 20 december jongstleden hebben we de mooie, nieuwe huisstijl van het Montessori Lyceum Rotterdam gepresenteerd. Met deze 'refresh' van de huisstijl willen we de uitstraling van het Montessori eigentijds maken en effectiever communiceren met iedereen die betrokken is bij onze school. De nieuwe huisstijl bevordert de herkenbaarheid, brengt samenhang aan en versterkt zo de visuele identiteit van onze school.

Een huisstijl is niet alleen een nieuw logo, maar omvat onder meer ook afspraken over het gebruik van kleuren, lettertypes, bladspiegel en de stijl en plaatsing van illustraties en foto's. Dit is straks te zien aan al onze huisstijl-dragers, zoals: briefpapier, enveloppen, brochures, posters, onze Montessori INFO, mappen, examenpapier, proefwerkpapier, rapporten en natuurlijk de website. Op dit moment zijn we ook druk bezig met de borden die straks op ons gebouw komen te hangen.

Logo en huisstijl

Over het nieuwe logo, de kleuren en de vorm, hebben we veel overlegd op school. Het nieuwe logo moet niet alleen mooi, in balans en goed toepasbaar zijn, het moet vooral ook het 'DNA' weergeven van het Montessori Lyceum Rotterdam. We vinden dat dit goed is gelukt. Het logo laat de transparantie en gelaagdheid van ons Montessori-onderwijs zien. Met langwerpige rechthoeken is een patroon geconstrueerd. In het kader van het logo zijn de rechthoeken

In dit nummer:

- 2** Het Montessori-uur Frans
- 3** De nieuwe bond Wisseling
- 4** Sri Lanka Support
- 8** Koffie en examen...
- 9** 'Wij Montessorianen'
- 10** Gassen en andere nevelen
- 12** Groot jongeren debat 2013
De zij-instromer

grijs. Ze verbinden de naam van de school: Montessori Lyceum Rotterdam. Het kleurenpalet dat voorheen bestond uit geel en blauw is veranderd in geel, grijs en wit. Rustige en stijlvolle kleuren die een modernere uitstraling geven. De tekst 'Montessori Lyceum Rotterdam' is vergroot om de verhouding met het beeldmerk meer in balans te brengen. Wie breder kijkt, ziet dat het logo ook verwijst naar de gelaagde architectuur van ons schoolgebouw, ontworpen door Van den Broek en Bakema. Het is een logo als een stevige handdruk. De huisstijl van het Montessori maakt gebruik van het lettertype Futura en TheSans. Voor dagelijks gebruik gebruiken we op de site en voor correspondentie Verdana.

Wij zijn erg blij met onze 'transparente' nieuwe huisstijl en hopen dat het ontwerp en de toepassingen van het nieuwe logo en de nieuwe huisstijl ook u positief verrassen en een gevoel van herkenning geven!

J.W. Koning, rector

cultureel creatief sportief sociaal

Arno Gerrits

Kortom, iedere leerling heeft zijn of haar eigen leerstijl, tempo en kennisniveau en is in de ene vaardigheid bekwaamder dan in de andere. Tijdens het montessori-uur kan iedere leerling zijn of haar eigen weg kiezen.

Hoe ziet dat er nu concreet uit? In alle klassen van onder- en bovenbouw heeft één van de twee of drie lessen per week het stempel 'montessori-uur'. Dat betekent dat er tijdens dat uur in ieder geval niet klassikaal les wordt gegeven, maar dat de leerling zelf bepaalt wat hij of zij gaat doen. Natuurlijk wordt de leerling niet helemaal aan zijn lot overgelaten. Iedere periode krijgt de leerling een studiewijzer en daarin is de te verwerken stof verdeeld in weektaken. In de bovenbouw beschikt de leerling bovendien over een dossier personeel, een soort spoorboekje waarmee de stof gepland kan worden.

De leerlingen zitten in groepjes. Dit is erg handig bij het oefenen van gespreksvaardigheid, maar het bevordert in het algemeen de samenwerking. Leerlingen die een bepaald onderdeel al onder de knie hebben, kunnen klasgenoten helpen vooruit te komen.

Uiteraard is niet iedereen met dezelfde taak bezig. Sommige leerlingen werken

aan de weekopdracht, anderen aan speciaal voor het montessori-uur ontwikkelde extra oefenstof op het gebied van vocabulaire, grammatica of bijvoorbeeld lees- of schrijfvaardigheid. Weer een andere leerling kijkt nog even de stof door voor een korte toets die hij of zij zelf gepland heeft. Alle leerlingen plannen namelijk zelf een gedeelte van de toetsen tijdens het montessori-uur. Rondom het bureau van de docent zijn vier tafels gereserveerd voor het maken van deze korte toetsen. De toetsjes worden meteen na afloop door de docent besproken en de leerling wordt ook in de gelegenheid gesteld zelf enkele fouten ter plekke te verbeteren. Dat is veel leerzamer dan wanneer je er op een later tijdstip mee geconfronteerd wordt en er niets meer aan te doen is...

Een voorwaarde voor het goede verloop van een montessori-uur is dus dat er rust is in het lokaal, zodat iedereen zich optimaal op de gekozen taak kan concentreren. Eén essentieel onderdeel ontbreekt helaas in deze tijd van bezuinigingen nog aan het montessori-uur: een aantal laptops waarmee leerlingen zelfstandig kunnen oefenen met luistervaardigheid. De behoefte hieraan onder de leerlingen is erg groot, maar we kunnen hen hierin helaas nog niet tegemoetkomen.

De nieuwe bond

Van links naar rechts: Josephine Lugt, Dominique Strack, Olivier Knappert, Daniël Ehrlich en Hidde Heimel. Voor: Tijne van Neerbosch en Roos Heimel en Teun Cosijn.

C'est l'heure M! Het montessori-uur Frans

De ene leerling wil graag eerst een uitgebreide uitleg horen, een ander zoekt het liever meteen zelf uit. De een brengt al sinds jaar en dag zijn vakantie in Frankrijk door en spreekt dus al een aardig mondje Frans, maar een pittige tekst over een zwaar maatschappelijk onderwerp, dat is dan weer andere koek.

1. twee leerlingen helpen elkaar met de stof 2. een leerling (op de voorgrond) bereidt zich voor op een zelf geplande toets, de andere leerlingen werken aan de weektaak 3. een leerling maakt een zelf geplande toets, terwijl de andere leerlingen aan andere taken werken 4. de docent bespreekt de zojuist gemaakte toets met de leerling.

Voor het eerst verschijnt de Info in februari. Dat biedt kansen. Waar december altijd bestaat uit het onvermijdelijk terugblikken (wat was het beste boek, wie was de meest opvallende politicus, de sportman, de nieuwslezer of oliebollenbakker van het jaar, wat was de beste film, het belangrijkste nieuwsfeit: de rij is eindeloos), bestaat januari uit vooruitkijken, plannen maken, goede voornemens.

Ik heb me altijd verbaasd over dat verschijnsel. Op het moment dat de laatste tonen van *Bohemian Rhapsody* wegsterven, de wijzers van de klok het magische punt bereiken, de champagne ontkurkt wordt en de vuurpijlen met hun ijselijke kreten de lucht teisteren, zetten we massaal een mentale knop om. Vanaf dat moment mag er alleen over de toekomst gesproken worden en vervangen we 'zouden' voor 'zullen'. *What a difference a day makes...*

Kennelijk voorziet de kalender ons van een ijkpunt, een moment van bezinning. Wij in onderwijsland hebben daar doorgaans weinig boodschap aan. Ons 'jaar' begint en eindigt in de zomer. De Kerstvakantie is een welkome onderbreking van het jaar, maar niet een moment van afscheid of een nieuw begin. Januari brengt ons geen frisse start, maar brengt ons terug in de werkelijkheid van lessen, toetsen, praktische opdrachten, examens. Maar goed, laat ik er voor één keer aan meedoen.

Wisseling

Goede voornemens, vooruitblikken. Wat zal 2014 ons brengen? Ik hoop op een mooi jaar, met grote successen, eindelijk oranje succes op het WK, op de Olympische Spelen, mooie examenresultaten (100%, voor minder doen we het niet), veel vrede, rijkdom, geluk voor iedereen. En wat een heerlijk vooruitzicht om daar dan straks in december op terug te mogen blikken...! Zucht...

Car de Jong

cultureel creatief sportief sociaal

Sri Lanka Support

Wie is je het meest bijgebleven?

Het kind dat mij het meest aansprak was een jongetje uit Grade 4. Deze jongen hebben we eerst thuis bezocht in verband met het zonne-energie project dat bij hem thuis geïnstalleerd was. Zijn thuis situatie was erg armoedig maar desondanks was heel de familie heel vriendelijk tegen ons. Het was een erg energiek jongetje dat ons elke ochtend enthousiast kwam begroeten. Zijn zusje had tijdens ons bezoek al een bellenblaas gekregen en wij hebben hem op de laatste dag ook een bellenblaas overhandigd. Hij was hier heel erg blij mee en ik zal hem nooit vergeten.

Barris Steenhorst

Hoe vond je het om mee te doen aan RML's Sri Lanka Support project?

In de herfst hebben wij, leerlingen en leraren van het Montessori Lyceum, een geweldige en onvergetelijke reis gemaakt naar Sri Lanka met behulp van Sri Lanka Support. Ik heb hier uiteraard van genoten, geleerd, gebeurtenissen ervaren, heftige omstandigheden gezien en superveel plezier gehad.

Door het dolle heen was ik toen ik geselecteerd was om mee te gaan naar Sri Lanka. Nu moest het geld inzamelen beginnen voor onze reis. Wij hebben hier verschillende acties voor georganiseerd. Wij hebben ons

Dit is Shalani Nilushika, ze is 15 jaar oud en zit in Grade 10 (+/- de 4de klas). Op de eerste dag op school hebben zij en ik alles samen gedaan. Zij heeft me geholpen met wat ik niet wist (en dat was veel). In de klas zat ik naast haar, en, met handen en voeten, hebben we veel gepraat. Omdat praten moeizaam ging door het verschil in Engels, schreef ik alles op wat we elkaar vertelden. Zo vertelde ze dat ze twee

zussen heeft die al getrouwd zijn, en een broer die in het leger zit. Verder is haar lievelingsvak Engels, haar lievelingskleur roze en ze eet het liefst rijst. Ze is heel spontaan en ze is ook niet snel bang. Zo had ik een keer niet door dat er een leraar binnen kwam omdat ik, met mijn Nederlandse gewoontes, met haar aan het praten was in de klas. Daarom stond ik niet op voor de leraar, die mij niet al te blij

aan het aanstaren was. Shalani moest daardoor keihard lachen, iets wat die leraar niet helemaal op prijs stelde. De volgende dagen op school hebben we nog meer gepraat en het afscheid was dan ook lastig, maar we hebben adressen uitgewisseld en de eerste brief is al onderweg. Ik hoop dat we contact kunnen houden en dat we elkaar weer een keer zullen zien. *Nine van Donkersgoed*

Nine van Donkersgoed

Fleur Keij

eigen kleine sponsorloop gehouden, veel theepakketjes en armbandjes gemaakt en verkocht op de onder andere ouderavonden. Ook hebben wij tegen betaling, waar nodig was, extra klusjes gedaan, thuis en op school.

Toen kwam de reis zelf! Het was geweldig. De glimlachjes op de gezichten van de kinderen maakten je dag en de vriendelijkheid en beleefdheid van de bevolking deed je echt goed. Hier in Nederland zouden ze een voorbeeld moeten nemen aan het sociale gedrag van de populatie daar. Het was lastig om afscheid te nemen van de scholen waarop je lessen gegeven hebt. Je hebt in die dagen

toch een band met bepaalde leerlingen opgebouwd en het feit dat je ze waarschijnlijk nooit meer zou zien, raakte me natuurlijk wel.

Vooraf gezien wilde ik op onze laatste dag liever niet naar een andere school om 'English day' te beleven, puur omdat ik nog geen afscheid wilde nemen op de school waar ik de voorgaande dagen was. Achteraf gezien was het op die andere school ook echt geweldig. Ik had het niet willen missen.

Veel scholen gaven optredens in verschillende stijlen en ze verwachtten van ons ook dat we iets zouden opvoeren. Misschien moeten we daar de volgende

keer beter op voorbereid zijn en een spetterende show voorbereiden.

Nu ik terugkijk op deze reis, denk ik echt aan de geweldige ervaringen die we meegemaakt hebben. Ik hoop in de toekomst terug te gaan, terug te gaan naar de scholen, contact opnemen met de mensen die we daar hebben leren kennen en er voor te zorgen dat sommige mensen betere levensomstandigheden krijgen.

Fleur Keij

cultureel creatief sportief sociaal

Dagboek notitie

Op onze vijfde dag in Sri Lanka gingen in de omgeving sponsorhuizen, families die geld hebben gekregen van SLS, bezoeken. We reden met tuctuc's naar het eerste huis waar alle gezinsleden doofstom waren. Dit was het pleeggezin van Netty. Ze had onder andere ontzettend veel gereedschap meegenomen voor de vader, die timmerman was. Het gezicht van de man, dat zo veel geluk uitstraalde, was prachtig om te zien!

De volgende twee huisjes stonden dicht bij elkaar en er woonden twee zussen met ieder kleine kinderen. Deze twee gezinnen hadden van SLS zonnepanelen gekregen. Hier was de sfeer wel heel anders, je 'voelde' de armoede veel meer en volgens mij gingen deze kinderen ook niet naar school. Bij het vierde huis woonde een vrouw die tot haar middel verlamd was, maar desondanks had ze wel een aantal kinderen die met de hulp van SLS naar school gaan. De hond van het gezin was net bevallen van puppy's, wat deze dag toch nog wat opfleurde.

Het vijfde huisje heeft bij bijna iedereen wel het meeste indruk gemaakt. Hier woonde een familie waarvan de vader in april zelfmoord heeft gepleegd en desondanks waren de allemaal zo sterk. Echt heel erg mooi om te zien. De oudste dochter kon zelfs naar school. Hierna gingen we met de tuctuc's naar SOS Kinderdorpen, waar kinderen wonen die geen ouders meer hebben of die niet voor hen kunnen zorgen. Het was echter helemaal geen bedroefde bedoeling en de huizen waar de kinderen wonen zijn heel mooi! We hebben gevoetbald met de jongens van SOS, wat de stemming weer vrolijker maakte.

Daarna gingen we na een lange dag naar huis en na het avondeten in het hotel kwamen Janny, Netty en Sympathy nog even langs om de dag door te nemen. Iedereen vertelde net als elke avond het indrukwekkendste moment.

Deze avond had iedereen veel te vertellen. Iedereen had de dag op zo'n andere manier meegemaakt, dat iedereen zich nog sterker realiseerde hoe bijzonder het was wat ze hadden gezien. Het is moeilijk om uit te leggen. Het beste is als je een van ons vraagt om erover te vertellen. Daarna zijn wij (de leerlingen) nog even op de kamer met elkaar geweest. Daarna zijn we gaan slapen want de dag erna wordt weer een intensieve dag!
Groeten Wouter en Louise

Lucy Sutter-Faulkner

High Tea

Op zondag 12 januari 2014 had het RML SLS-team een home made high tea op de raderstoomboot 'De Majesteit' aan de Maas in Rotterdam georganiseerd. Het doel was tweeledig: geld inzamelen voor de stichting SLS en met elkaar terugkijken op de reis. De leerlingen hadden zelf lekkernijen

gemaakt. Er stond een hele buffettafel vol met scones, wraps, cupcakes, pannenkoekjes, brownies, sandwiches en koekjes. De ouders, broertjes, zusjes en andere familieleden van de SLS-ers waren uitgenodigd om hiervan te genieten. Ook waren de reisgenoten van Stichting Sri Lanka Support, Netty en Janny van de partij. Evenals hun col-

lega, Joke. Nadat iedereen z'n buikje rond gegeten had, werd er een presentatie gegeven over de reis. Het was een heerlijke zonnige middag, die erg gezellig was. We hebben veel herinneringen opgehaald, lekker gegeten en het feit dat het op zo'n prachtige locatie kon plaatsvinden was natuurlijk wel de kers op de taart!

Cor de Jong

Koffie en examen...

Wie op een willekeurige schooldag de conciërgeruimte binnenloopt, loopt de kans te struikelen over de lange benen van een eindexamenleerling. Het is op het Montessori een vertrouwd gezicht: eindexamenleerlingen mogen neerstrijken bij de conciërges en als ze willen een kopje koffie of thee pakken. En dat gebeurt dus ook. Volop.

Conciërges Pieter en Cees

Thomas tapt koffie

Labelle en Lisa met de nieuwe schoolkrant

De tussenuren

Als de eerste bel gaat na de pauze, loopt de ruimte snel leeg. Een klein groepje blijft achter: de leerlingen met een tussenuur. En natuurlijk conciërges Harry: 'Lisa, wil jij even de corvee's halen, ze zijn het weer vergeten. Lokaal 207.' 'Tuurlijk, Harry!' Wel handig, zo'n extra hulpcociërges...

De conciërges

En de conciërges zelf? Die vinden de traditie vooral leuk. Cees van der Toorn: 'Je staat daardoor als conciërges met beide benen in de school en leert de leerlingen ook op een andere manier kennen. Er is in de loop der jaren best wel eens kritiek geweest, van docenten of van de schoolleiding. Maar we houden er aan vast. Er gaat natuurlijk wel eens iets mis. Een enkele keer komt iemand uit een voorexamenklas binnen om thee te halen. Het is aan de examenklassers om dat te bewaken. Zij moeten zuinig zijn op hun privilege, anders moeten we voor korte of langere tijd de toegang voor iedereen ontzeggen. We willen op die manier stimuleren dat leerlingen elkaar aanspreken. Dat kunnen ze ook. Dat vertrouwen hebben we.'

De traditie

Het is een privilege dat is voorbehouden aan de examenklassen en ergens in de jaren '70 is ingesteld door Gert-Jan Spierenburg, die toen nog de scepter zwaaide als hoofdconciërges. Inmiddels is hij al geruime tijd met pensioen, maar de gewoonte is blijven bestaan. Alleen drinken leerlingen niet langer een bakkie bij Gert-Jan, maar bij Cees.

De pauzes

In de pauzes is het een drukte van belang. De leerlingen stromen binnen en aangezien het niet toegestaan om de koffie of thee mee de school in te nemen, blijft iedereen gezellig rond het koffieapparaat hangen. Vandaag is toevallig de dag dat de nieuwe MK, de schoolkrant versijnt. De redactie hiervan is dus ook aanwezig om de vers gearriveerde krantjes te verspreiden.

De regels

Rechten komen altijd met plichten. Dus hangen de regels op. Duidelijk zichtbaar voor iedereen.

Het gesprek

Lisa is niet de enige met een tussenuur. Romée en Sophie hangen ook – schijnbaar doelloos – rond. Maar schijn bedriegt. Er worden belangrijke zaken besproken: de kleding voor het examengala.
- 'Ik heb een onderbroek van de Hema, die zit zó lekker!'
- 'Ik heb een jurkje met een strik. Die hoort eigenlijk aan de voorkant, maar bij het gala doe ik 'm aan de achterkant.'
- 'Ik krijg de mijne van mijn moeder.'
- 'Ik heb met mijn moeders pinpas betaald.'

Hét 'Wij Montessorianen'-gevoel

Een gevoel dat jong en oud met elkaar deelt. Of je nu leerling, docent, medewerker, schoolleiding of oud-leerling bent, wij horen allemaal bij het 'Wij Montessorianen'. En deze ene eerste aanwezig van ons schoolied hoort maar bij één enkele Montessori-school, hét Montessori Lyceum te Rotterdam. Het geeft een gevoel van 'wij samen' en fungeert als het ware als een visitekaartje.

Oudste schoolied aller tijden

Waarom toch dat gevoel van 'Wij Montessorianen'. Het is maar een schoolied, maar wel ons eigen (oude) schoolied. Het werd ooit na de oorlog door twee leerlingen gemaakt en sindsdien is het ons schoolied 'Wilhelmus'. Het lied wordt je al vanaf de eerste schooldag geleerd en bij elke gelegenheid gezongen; op schoolavonden, bij de verkiezingen van het bondsbestuur, sportontmoetingen met andere (Montessori) scholen, enzovoort. Geen enkele andere basis- of middelbare Montessori school in de Benelux heeft hetzelfde lied als de onze.

Wereldwijd

Wij zijn dan ook de enige Montessorianen die op de leukste school zitten en/of hebben gezeten, want niet alleen op de huidige school ervaren jullie de saamhorigheid, het gevoel van en met elkaar. Dat gevoel is er ook (nog steeds) wereldwijd bij Rotterdamse oud-leerlingen, want er is er altijd wel één die begint te zingen en iedereen zingt gelijk mee. En, hoewel niemand erop zit te wachten, het gevoel is er gewoon spontaan, en brengt ons gelijk terug naar onze schooltijd. Ik zelf mocht het driemaal aan den lijve ondervinden: in Noord-Italië, Singapore en in Melbourne, Zuid-Australië. Er ontstaat direct een gevoel van wij samen, 'Wij Montessorianen'.

Stichting 'Wij Montessorianen'

Dat wij-gevoel, wij Montessorianen, is er niet alleen bij oud-leerlingen, ook

jullie - de huidige leerlingen van het Montessori Lyceum Rotterdam van nu worden er al mee geconfronteerd. Of kraam ik nu onzin uit? Jullie kunnen het weten.

Het is wel de reden van de initiatiefnemers (een groep die ontstaan is uit de laatste jubileumreünie in 2012) om niet enkel voor een Vereniging van Oud-Leerlingen te gaan, maar voor een Stichting voor iedereen. Voor alle Montessorianen - voor oud en jong - voor toen en nu.

En daar deze stichting zich enerzijds zal richten op de onderlinge band en informatie van en tussen de oud-leerlingenop, zal zij zich anderzijds richten op de verbinding (interactie) met het Montessori Lyceum Rotterdam van nu. De Stichting is inmiddels opgericht.

Groep 8 is daarvan een goed voorbeeld. Zij moeten binnenkort wel voor de school hun keuze maken. Waar kan je dan beter je informatie halen, dan bij hen die op de zelfde school hebben gezeten? Vele oud-leerlingen hebben ons inmiddels laten weten daaraan graag te willen meewerken.

Het eerste interactieve kiempje is gelegd, een nieuwsbrief met een eigen website is in wording. Niet alleen jullie worden op de hoogte gehouden, ook al jullie 7700 voorgangers.

Namens de initiatiefnemers van Stichting 'Wij Montessorianen' Saskia Dijkhoorn (1965-1972) (s.dijkhoorn@planet.nl)

Gassen en andere nevelen

Het geschiedenisonderwijs mag zich nog altijd verheugen op een grote belangstelling (zeker op onze school) maar ook wij van de geschiedenissectie moeten mee met de maalstroom der moderniteiten. Vakoverstijgende projecten is hierbij het nieuwe toverwoord.

Het vak geschiedenis leent zich goed voor iets dergelijks; de koppeling met een taal of de geografie is hier al snel gemaakt. De stap naar de sectie Duits is vanuit een historisch kader ook niet erg onlogisch (tenminste als het gaat om recente Europese oorlogen). Dat land is in de vorige eeuw toch flink in de weer geweest om van zich te doen spreken... en daar zat in grote lijnen een visie achter. Alleen, zoals een bekende Nederlandse voetballer al eens betoogde: 'je gaat het pas zien als je het door hebt'.

De grote oorlog van '14-'18 is niet zozeer begonnen vanuit een visie maar vanuit een aantal diep gewortelde Europese tegenstellingen en de daaruit voortgekomen bondgenootschappen. Als je de Duitse motieven om uiteindelijk te gaan deelnemen aan de oorlog eens wat beter onder de loep neemt,

ontstaat er wel degelijk iets wat op een visie lijkt. Men moet zich realiseren dat de spanning in Europa in de zomer van 1914 om te snijden was; er was een oorlog begonnen tussen het tamelijk nietige Servië en het machtige Oostenrijk-Hongarije. Het vooruitzicht op een wereldoorlog was nog zeker niet in beeld. Het Duitse keizerrijk en dan met name de Duitse keizer Wilhelm II zag in dit conflict een prima gelegenheid om van zich te doen spreken. Niet alleen wapengekletter maar ook door het definitieve laatste machtswoord op basis van in de strijd behaalde resultaten.

Een korte vrolijke oorlog zou het moeten worden... Hierna zouden de Duitse problemen als sneeuw voor de zon zijn verdwenen. Problemen die grofweg zijn samen te vatten in: het niet hebben van enige belangrijke

kolonies, het moeten tolereren van de Britse wereldhegemonie en een west-buur die louter uit zou zijn op wraak. Deze ingrediënten vormden de voorname motieven die schuil gingen achter de visie van de toenmalige Duitse leiders om deel te nemen aan de oorlog. Voor de duidelijkheid: die visie is dus de vestiging van een Duitse wereldhegemonie die voor vrede en stabiliteit zal zorgen!

Zelden heeft een visie tot zoveel ellende geleid. Niet alleen de duur van de oorlog als wel de schaal en vooral ook het massale sterven aan het front was van een tot dan toe ongekende enormiteit. De stellingenoorlog die aan het westfront is ontstaan heeft alle nieuwe toepassingen van een 'totale' oorlog gekend. Het gebruik van vlammenwerpers, gifgassen, kolossale kanonnen (de dikke Bertha's en de eerste

luchtgevechten om er maar eens een paar te noemen. Deze feiten zeggen op zich nog niet zo heel veel het gaat pas 'spreken' als het een en ander geïndividualiseerd wordt. Herkenbaar wordt gemaakt voor de 21ste eeuw van onbepaalde leeftijd. In het museum in Ieper, Flanders Fields gebeurt dit aan de hand van individueel te volgen personen die aan de gevechten daar en elders hebben deelgenomen.

Indrukwekkend is het beeld dat naar voren komt van de uiterst jonge soldaten (17,18 jaar soms), nauwelijks militair voorbereid op wat hun in de troosteloze vlaktes te wachten staat. Bijvoorbeeld dat zij bij een grote naar voren gerichte aanval door hun eigen mannen zouden worden afgeschoten als zij om welke reden dan ook het in hun hoofd haalden om terug te keren naar de beginstelling. En die beginstelling was ook geen pretje; drek, kou, hitte, angst en soms ook grote verveling. Ook het jezelf verminken om niet meer aan de strijd te hoeven deelnemen is een aspect dat niet onbesproken blijft.

Wat valt hiervan te leren? Op de eerste plaats dat geen enkel dier in staat is tot dezelfde vormen van totale destructie en imbeciliteit als de mens en wellicht op de tweede plaats dat de mens dan toch maar alles in het werk moet zetten om een oorlog, waar dan ook, te voorkomen. De paradox is echter dat oorlog eerder een natuurlijke bondgenoot van de mens is dan de vrede. Althans dat leert de geschiedenis ons tot nu toe. Ik geef toe dat dit een weinig vreugdevolle les voor de tere kindertjes is, maar hoort het niet bij het volwassen worden om de realiteit onder ogen te zien? Maar er is meer met dat leerproces aan de hand. Als de wijze waarop de leerstof er een is waarbij deze zo wordt aangeboden dat de kindertjes hun eigen en vaak moreel juiste afweging kunnen maken dan worden ze echt de 'eigenaar' van het

onderwerp. Basiskennis is echter ook dan een vereiste! Wat helpt is dat leerlingen het vaak beter gaan snappen als ze er iets bij kunnen voelen. Beleving en bezieling dus. Dat lijkt mij bij dit thema en met behulp van het museum in Ieper, de visualisaties tijdens excursies op de voormalige slagvelden en de kennis van andere collega's met weer een andere kijk en bijdrage op hetzelfde onderwerp, best tot de mogelijkheden behoren.

Om een en ander goed de rails te zetten zijn vakgenoten Splunder en Pil, collega Vogel van Duits en ondergetekende afgereisd naar het 'het verre' Ieper. Deze tocht verliep voorspoedig met dien verstande dat de schrijver dezes met een opspelende griep het Rotterdamse had verlaten en bovendien zijn twee honden mee had genomen. Geen probleem zou je zeggen, alleen op de wat hobbelige Belgische wegen kwamen hun darmen tot wat extra (ont-)spanning, de hierbij gepaard gaande ontgassing zorgden voor hilariteit en een voorproefje van een levensechte beleving! Ik hoop dan wel dat dit laatste onze leerlingen van 5 VWO in maart bespaard blijft!

COLOFON

Redactie: Sophie Dooren, Lucy Sutter-Faulkner en Cor de Jong

Vormgeving: Studio V&V
onderwijscommunicatie.nl

Groot jongeren debat 2013

Het begon allemaal in een les tijdens Nederlands. Stichting LOKAAL kwam ons een les geven over debatteren. Er werden groepjes gemaakt die een partij moesten vormen. Je mocht zelf kiezen wat je partij inhield.

Toen we waren uitgekozen moesten we twee dinsdagmiddagen het grote debat voorbereiden. Je zat met 2 andere scholen in een fractie, wij zaten met Albeda Alexanderlaan en Wolfert College. Met die andere scholen moest je een stelling verdedigen. Die van ons was 'in Rotterdam moet er meer blauw (politie) op straat komen'. In die twee lessen moest je argumenten verzinnen en hadden we een aantal oefen debatten. Ook leerde we een speech te schrijven en voor te dragen aan een grote groep mensen.

Op dinsdag 17 december was het groot jongerendebat. Wij vertegenwoordigden natuurlijk onze school. Het was een debat in de officiële raadzaal van het stadhuis aan de Coolsingel. Wij zaten op de plek van de PvdA. Maar voordat het debat begon kregen we eerst nog een kleine rondleiding door het stadhuis. We hadden ook nog wat tijd op het debat door te nemen. Dat deed onze fractie in de kamer van GroenLinks. Daarna was het tijd om echt te beginnen. Wij begonnen als eerste om onze stelling te verdedigen. We mochten echt op de stoelen van de burgemeester en wethouders zitten. Het ging redelijk goed en we hielden ons heel goed aan de voorbereiding. Zo wisselde het vier keer tot dat iedere fractie een keer een stelling heeft moeten verdedigen.

Het was een leuke en geslaagde dag en we raden het zeer aan om volgend jaar weer deel te nemen.

Tesse Schenk, Sophie Hoeflaak,
Emma Groenewold (A34)

De zij-instromer

Tessa Landgraf-Koster

Sinds februari 2013 doceer ik het mooie vak wiskunde op het RML. Al op de middelbare school bleek dat wiskunde één van mijn favoriete vakken was en toen ik moest kiezen voor een opleiding na het vwo, was de keuze voor de opleiding Technische Wiskunde aan de TU Delft snel gemaakt.

Al vanaf het vwo heb ik met veel plezier wiskundebijles gegeven aan middelbare scholieren en studenten op het HBO. Een basisinteresse voor het lesgeven was er altijd al.

Na mijn opleiding leek een baan in het onderwijs me zeer aantrekkelijk, maar ik wilde ook erg graag mijn kennis in de praktijk gaan toepassen. Ik ben aan het werk gegaan bij TNO in Delft en heb daar aan veel leuke, gevarieerde, vernieuwende en interessante onderzoeken mee mogen werken. Toen mij eind 2012 gevraagd werd waar ik nu echt warm van werd op het gebied van

werk, was het eerste dat in mijn hoofd opkwam 'kennis overbrengen'. Dat was het moment dat ik besloot om iets heel anders te gaan doen. Ik ben gaan zoeken naar vacatures voor wiskunde-docenten en kwam een vacature van het RML tegen. Een paar maanden later kon ik hier beginnen. Ik heb nog geen moment spijt gehad van mijn beslissing om deze carrièrestap te maken en doe het werk met veel plezier.

Op dit moment ben ik naast docent ook weer student aan de TU Delft en ik verwacht deze zomer mijn eerste-graads bevoegdheid voor wiskunde-docent behaald te hebben. Dat is nu thuis best druk met twee jonge kinderen (bijna 4 en 5,5 jaar). Op dit moment heb ik daardoor helaas weinig tijd voor hobby's, zoals sporten, fotograferen en basgitaar spelen. Hopelijk wordt dat volgend jaar weer beter. Voorlopig gebruik ik mijn vrije tijd vooral om leuke dingen met mijn man en kinderen te doen.